

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/224/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7621203244
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7621203244.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Olgy Mičietovej v spore žalobcov: 1/ A. B. C., nar. X.X.XXXX, 2/ D. E. C., nar. X.X.XXXX, obaja trvale bytom v F., F. XXX/X, právne zastúpených Advokátskou kanceláriou - Ján Buroci, s.r.o., so sídlom v G. H. I., J. K. XX, proti žalovaným: 1/ Slovenskej sporiteľni, a.s., Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 151653, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mária Grochová a partneri s.r.o., IČO: 36 863 017, so sídlom v Košiciach, Bočná 10, 2/ Dražby a aukcie, s.r.o., Martin, Bagarova 30, IČO: 36 751 642, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou Gallo s.r.o., so sídlom v Martine, Jilemnického 30, 3/ Hypo Collector, s.r.o., Jabloňové 116, Jabloňové, IČO: 46 526 382, 4/ JADEM s.r.o., Borčice 86, Borčice, IČO: 45 721 661, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou IURIDICA LEGAL s.r.o., so sídlom v Martine, Jilemnického 30, v konaní o určenie absolútnej neplatnosti dobrovoľnej dražby, o odvolaní žalovaného v 2. a 3. rade proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 11C/42/2021-789 zo dňa 7.7.2022, takto

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok okrem výroku I., ktorým bola žaloba voči žalovanému v 1. rade zamietnutá.

P r i z n á v a žalobcom proti žalovaným v 2. a 3. rade náhradu trov odvolacieho konania.

Vo vzťahu žalobcov a žalovaného v 1. a 4. rade náhradu trov odvolacieho konania navzájom n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1.Okresný súd Spišská Nová Ves ako súd prvej inštancie v konaní o určenie absolútnej neplatnosti dobrovoľnej dražby zamietol žalobu žalobcov vo vzťahu k žalovanému v 1. rade. Druhým výrokom určil, že dražba nehnuteľnosti pôvodne vedených na LV č. XXXX kat. úz. F. ako rodinný dom súp. č. XXX stojaci na parcele registra „C“ č. 2516/2, ako aj parcela parcelné číslo registra „C“ 2516/2 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 145 m², parcelné číslo 2516/1 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 388 m² a parcela registra „C“ č. 2517 – záhrady o výmere 180 m², dražba konaná dňa 5.3.2015 a osvedčená notárskou zápisnicou spísanou notárom B. I. C., je neplatná. Žalobcov v 1. a 2. rade zaviazal povinnosťou spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému v 1. rade náhradu trov konania v plnom rozsahu a žalovaných v 2., 3. a 4. rade zaviazal povinnosťou spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške týchto náhrad bude rozhodnuté Okresným súdom Spišská Nová Ves samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2.Rozhodol tak o žalobe žalobcov, ktorí sa domáhali súdneho určenia absolútnej neplatnosti dobrovoľnej dražby vyššie uvedených nehnuteľností, ako aj náhrady trov konania. Žalobu pritom odôvodnili tým, že ako dlžníci na jednej strane so žalovaným v 1. rade ako veriteľom na druhej strane mali uzatvorenú zmluvu o splátkovom úvere na výšku úveru 97.922,06 €, súčasťou tejto zmluvy o americkej

hypotéke bola aj zmluva o o zmenkovom a vyplňovacom práve, zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a mandátna zmluva uzatvorená medzi žalovaným v 1. rade ako záložným veriteľom a žalobcami ako záložcami. Žalovaný v 1. rade listom zo 14.6.2011 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku 14.6.2011 a postúpil pohľadávku žalovanému v 3. rade na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 13.12.2013. Žalobcovia poukázali na to, že predmetom postúpenia pohľadávky z banky na nebankovú spoločnosť môžu byť len splátky úveru, ktoré sú nepretržite viac ako 90 dní po lehote splatnosti a zároveň musí byť splnená podmienka, že banka písomne vyzve svojho klienta na úhradu peňažného záväzku, s ktorým bol v omeškaní uvedených nepretržitých 90 dní. Zákon o bankách v § 92 ods. 7 za určitých okolností pripúšťa možnosť banke postúpiť pohľadávku aj osobe, ktorá nie je bankou, avšak postúpenie pohľadávky sa riadi ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Zmluva o postúpení pohľadávky, ktorá by bola v rozpore s ustanovením § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka je potom absolútne neplatným právny úkon. Ak žalovaný v 3. rade nebol oprávnený podnikat' v oblasti poskytovania úverov, zmluva o postúpení pohľadávky zo žalovaného v 1. rade na žalovaného v 3. rade by bola absolútne neplatná a žalovaný v 3. rade tak nie je oprávnený údajnú pohľadávku ani vymáhať, ani navrhnúť výkon záložného práva dobrovoľnou dražbou. Okrem toho žalobcovia namietali premlčanie výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou z dôvodov, že dňa 14.6.2011 žalovaný v 1. rade vyhlásil predčasnú splatnosť úveru a jeho pohľadávka sa stala premlčanou k 15.6.2014. Záložné právo pritom podlieha premlčaniu tak, ako každé iné právo, námietku premlčania vzniesli už priamo na dražobnom procese do notárskej zápisnice zo dňa 5.7.2015. Uvedeného dňa sa uskutočnila dobrovoľná dražba, predmetom výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou boli nehnuteľnosti v kat. úz. F. napriek tomu, že žalobca v 1. rade vzniesol námietku premlčania do citovanej notárskej zápisnice na dražobnom procese. Navrhovateľom dražby bol žalovaný v 3. rade, dražobníkom bol žalovaný v 2. rade a nehnuteľnosti vydražil žalovaný v 4. rade. Podľa žalobcov žalovaný v 3. rade v rámci dražobného procesu porušil ustanovenie § 33 zák. č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a poukázali aj na článok 20 ods. 1 Ústavy SR, ktorý zaručuje každému právo vlastníť majetok a každému vlastníkovi rovnaký obsah o ochranu jeho vlastníckeho práva. Poukazovali na známu judikatúru Najvyššieho súdu SR a podľa ich názoru žalovaný v 1. rade mal možnosť využiť iný spôsob, a to eurokonformný výkon záložného práva podľa tretej časti O.s.p. a následnej exekúcie, pretože žalobcovia tak prišli o svoje jediné obydlie. Nie je možné akceptovať výkon záložného práva predajom ich nehnuteľnosti, a to bez ohľadu na to, či postup pri vykonávaní dobrovoľnej dražby podľa zák. č. 527/2002 Z.z. bol dodržaný, pretože je tu stále ešte povinnosť účinnej ochrany spotrebiteľa. Súd z úradnej povinnosti skúma podmienky cez prizmu ochrany spotrebiteľa. Právny záujem žalobcov na procesnej prípustnosti neplatnosti dobrovoľnej dražby je v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. naliehavý, pretože bez určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby, tak, ako žalobcovia žiadajú, došlo k porušeniu ich práv ako spotrebiteľov a občanov tohto štátu a táto dražba predstavuje neprímeraný zásah do ich práva na obydlie.

3. Žalovaný v 1. rade potvrdil, že svoju pohľadávku voči žalobcom postúpil na žalovaného v 3. rade a nie je sporné, že navrhovateľom napadnutej dražby bol výlučne žalovaný v 3. rade. Citujúc ust. § 21 ods. 2 veta prvá, ods. 4 Zákona o dobrovoľných dražbách, v znení zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti uviedol, že neplatnosť dobrovoľnej dražby môže určiť súd len v samostatnom konaní o určenie jej neplatnosti, pričom v odseku 4 uvedené ustanovenie taxatívne vypočítava účastníkov tohto súdneho konania. Vzhľadom na toto ustanovenie žalovaný v 1. rade mal za to, že na jeho strane nie je daná pasívna vecná legitímácia v spore o určenie o neplatnosti dobrovoľnej dražby. Následne v priebehu konania uviedol, že tvrdenie žalobcov o údajnom premlčaní záložného práva skutkovo neobstojí a predniesol tam svoje dôvody.

4. Žalovaný v 2. rade poukázal na skutkový stav a skutočnosť, že žalovaný v 1. rade postúpil svoju pohľadávku voči žalobcom žalovanému v 3. rade a toto postúpenie nespočíva len v jednoduchom prevode pohľadávky, ale aj v zmene záväzku spôsobujúcej zámenu v osobe oprávneného. Zmluva o postúpení pohľadávok medzi žalovaným v 1. rade ako postupcom a žalovaným v 3. rade ako postupníkom bola uzavretá dňa 13.12.2013 a tento žalovaný ako záložný veriteľ oznámil Okresnému úradu Levoča listom zo dňa 5.2.2014 zmeny v osobe záložného veriteľa podľa § 34 Katastrálneho zákona, čím si splnil svoju povinnosť vyplývajúcu z vyššie uvedenej zmluvy o postúpení pohľadávok. Tak sa žalovaný v 3. rade stal subjektom spôsobilým byť navrhovateľom dražby v zmysle § 7 ods. 1 Zákona o dobrovoľných dražbách a žalobcovia ničím dôvodným nerozporovali existenciu a výšku záložným právom zabezpečenej pohľadávky. Celá žaloba spočíva na argumentácii, že medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 3. rade došlo k neplatnému postúpeniu pohľadávky, čím žalobcovia zjavne chybné interpretujú ustanovenie § 92 ods. 8 o bankách. Žalovaný v 1. rade totiž postúpil pohľadávku žalovanému v 3. rade zmluvou o postúpení pohľadávky z 13.12.2013, čiže žalobcovia boli v omeškaní

od zosplatnenia pohľadávky nie 90 dní, ale 2,5 roka. Námiетка premlčania výkonu záložného práva ničím nie je podložená, pretože výkon záložného práva sa začal 20.7.2011 a skončil sa až dobrovoľnou úspešnou dražbou. Žalovaný v 2. rade teda navrhol žalobu zamietnuť a uplatnil si náhradu trov konania voči žalobcom.

5. Žalovaný v 3. rade sa taktiež vyjadril, že z predložených listín jednoznačne vyplýva, že žalobcovia boli v omeškaní splatením splátok z úveru omnoho dlhšie než zákonom požadovaných 90 dní, v dôsledku čoho žalovaný v 1. rade vyhlásil dňa 14.6.2011 mimoriadnu splatnosť úveru a v čase postúpenia pohľadávky na žalovaného v 3. rade bola celá predmetná pohľadávka splatná vyše dvoch rokov, z čoho jednoznačne vyplýva, že žalovaný v 1. rade bol oprávnený túto pohľadávku postúpiť na nebankový subjekt. Čo sa týka premlčania výkonu záložného práva žalovaný v 3. rade tiež zastáva názor, že toto právo premlčané nie je, keďže žalovaný v 3. rade začal výkon záložného práva dorúčením oznámenia žalobcom dňa 31.1.2014, v dôsledku čoho následne žalobcovia podali žalobu na zdržanie sa výkonu záložného práva, a teda je zrejme, že výkon záložného práva začal a riadne pokračoval, preto nemôže byť premlčaný v trojročnej premlčacej lehote, keďže táto mohla ubehnúť najskôr 15.6.2014. Podľa tohto žalovaného premlčanie sa spravuje Obchodným zákonníkom, keďže ide o absolútny obchod (zmluva o úvere) a ten sa premlčuje v zmysle § 397 Obchodného zákonníka za štyri roky odo dňa, kedy sa mohlo právo uplatniť prvýkrát, čo znamená, že pohľadávka žalovaného v 3. rade sa mohla premlčať najskôr 14.5.2015. Žalovaný v 3. rade poukázal na to, že splnil všetky právnymi predpismi stanovené podmienky na to, aby mohol pristúpiť k výkonu záložného práva predajom zaťaženej nehnuteľnosti na dobrovoľnej dražbe. Pokiaľ poukazujú žalobcovia na čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, z neho vyplýva aj taký záver, že aj vlastnícke právo žalovaného v 3. rade k pohľadávke žalobcom požíva rovnakú právnu ochranu. Aj tento žalovaný požadoval zamietnuť žalobu a uplatnil si náhradu trov konania.

6. Žalovaný v 4. rade sa k žalobe vyjadril tak, že záložné právo nepovažuje za premlčané, pretože žalovaný v 3. rade riadne začal v lehote výkon záložného práva a riadne v ňom pokračoval. Aj on zastáva názor, že premlčacia doba je štvorročná v zmysle Obchodného zákonníka. Považoval za nesporné, že k zmene osoby záložného veriteľa došlo platnosťou a účinnosťou Zmluvy o postúpení pohľadávky č. 1114/2013/CE a skutočnosť, v ktorej časti LV č. XXXX bol vykonaný zápis zmeny v osobe záložného veriteľa, v žiadnom prípade nemení hmotnoprávne postavenie žalovaného v 3. rade ako záložného veriteľa, ktorý bol v zmysle ust. § 7 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách oprávnený vykonanie dražby navrhnúť.

7. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku v ďalšom poukázal na to, že uznesením č.k. 16C/91/2015-94 zo dňa 23.9.2015 tamojšieho súdu bolo na návrh žalobcov nariadené predbežné opatrenie, na základe ktorého bol vyslovený zákaz žalovanému vo 4. rade nakladať s predmetnými nehnuteľnosťami a žalovanému vo 4. rade bolo zakázané rušiť žalobcov v pokojnom užívaní uvedených nehnuteľností. Toto uznesenie o nariadení neodkladného opatrenia bolo Krajským súdom v Košiciach č.k. 1Co/785/2015-163 zo dňa 12.1.2016 potvrdené.

8. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom sp.zn. 16C/91/2015 zo dňa 28.11.2016 zamietol žalobu žalobcov, zrušil neodkladné opatrenie, ktoré bolo nariadené, a rozhodol aj o trovách konania. Tento rozsudok bol Krajským súdom v Košiciach rozsudkom sp.zn. 5Co/475/2017 zo dňa 10.7.2018 potvrdený, avšak Najvyšší súd SR v dôsledku dovolania žalobcov svojím uznesením sp.zn. 5Cdo/220/2018 zo dňa 31.5.2021 obidva rozsudky zrušil a vrátil Okresnému súdu Spišská Nová Ves na ďalšie konanie. Vytkol tak súdu prvej inštancie, ako aj odvolaciemu súdu nesprávne vyloženie ust. § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách a zároveň vyslovil, že v prejednávanej veci nemožno prihliadnuť na ustanovenia Civilného sporového poriadku o koncentrácii konania.

9. Následne súd prvej inštancie doplnil dokazovanie, vyzýval sporové strany na podanie vyjadrení, ako aj uplatnenie prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, vykonal dokazovanie a ustálil nasledovný skutkový stav.

10. Žalovaný v 1. rade ako banka a žalobcovia ako dlžníci uzavreli dňa 10.12.2007 zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej bol dlžníkom poskytnutý úver vo výške 97.922,06 € (pôvodne 2.950.000 Sk). V uvedenej zmluve boli dohodnuté podmienky splácania, úroková sadzba, a v ten istý deň medzi uvedenými subjektmi bola uzavretá zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam, ako aj mandátna zmluva, predmetom ktorej bola dohoda zmluvných strán o zriadení záložného práva

k nehnuteľnostiam žalobcov ako záložcov v prospech žalovaného v 1. rade ako záložného veriteľa na zabezpečenie jeho pohľadávky, a zároveň udelenie poverenia žalobcami ako mandátmi žalovanému v 1. rade ako mandatárovi na vykonanie úkonov súvisiacich s výkonom záložného práva. Vklad za uvedeného záložného práva v prospech žalovaného v 1. rade bol zaznamenaný aj do listu vlastníctva č. XXXX vedeného Správou katastra Levoča pre kat. úz. F. v časti C t'archy.

11. Dňa 24.1.2011 bol obom žalobcom doručený prípis žalovaného v 1. rade zo dňa 18.1.2011 označený ako Výzva na úhradu omeškaných splátok na základe tejto úverovej zmluvy, ktorá výška k uvedenému dňu predstavovala 7.069,37 €. Zároveň vo výzve boli upozornení, že pokiaľ uvedené omeškanie nebude do termínu, ktorý určil na 10 dní od doručenia výzvy, vyrovnaná, pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti a k zosplateniu úveru. Dňa 8.4.2011 bol žalobcom doručený list žalovaného v 1. rade zo dňa 4.4.2011 označený ako Posledná výzva na zaplatenie omeškaných splátok pred začatím dražby s výškou omeškaných splátok 7.967,45 € s tým, že lehota splatnosti bola najneskôr do 10 dní od doručenia tejto výzvy a opätovne boli žalobcovia upozornení na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a začatie dražby. Celkový zostatok pohľadávky k uvedenému dňu činil 104.312,12 €. Dňa 20.6.2011 bol žalobcom doručený prípis žalovaného v 1. rade zo dňa 14.6.2011 - Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru č. 0523591233 zo zmluvy uzatvorenej dňa 10.12.2007 z dôvodu, že ku dňu vyhlásenia predstavovala pohľadávka voči žalobcom 106.007,56 €. Zároveň boli vyzvaní na zaplatenie tejto pohľadávky v lehote do 25.6.2011. Listom zo dňa 21.7.2011 označeným ako Oznámenie o výkone záložného práva podľa § 151i ods. 1 Občianskeho zákonníka žalovaný v 1. rade žalobcom oznámil, že pristupuje k vymáhaniu pohľadávky realizáciou zriadeného záložného práva. Následne žalovaný v 1. rade robil úkony v súvislosti so začatím realizácie záložného práva. Dňa 13.3.2012 sa uskutočnila dražba nehnuteľností žalobcov, ktorých sa týka predmet konania. Táto dražba skončila bezvýsledne, lebo nebolo urobené ani najnižšie podanie (146.000 €). Navrhovateľom tejto dražby bol žalovaný v 1. rade a dražobníkom spoločnosť Dražobná spoločnosť, a.s. Opakovaná dražba sa mala konať 16.5.2012 ako druhé kolo, žalobcovia však podali návrh na nariadenie predbežného opatrenia a ich návrhu bolo okresným súdom uznesením č.k. 13C/22/2012-43 vyhovené, t.j. žalovanému v 1. rade bolo uložené zdržať sa výkonu záložného práva, avšak Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 3Co/177/2012-72 zo dňa 29.6.2012 zmenil uvedené uznesenie tak, že návrh na predbežné opatrenie zamietol. Dňa 24.6.2013 sa konala ďalšia dražba dotknutých nehnuteľností, ktorá opäť skončila bezvýsledne, pretože nebolo urobené ani najnižšie podanie (126.000 €). Navrhovateľom dražby bol opätovne žalovaný v 1. rade a dražobníkom Dražobná spoločnosť, a.s.

12. Dňa 13.12.2013 bola medzi žalovaným v 1. rade ako postupcom a žalovaným v 3. rade ako postupníkom uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok, ktorej predmetom bola pohľadávka aj pohľadávka voči žalobcom na základe zmluvy o splátkovom úvere č. 0523591233 uzavretej dňa 10.12.2007. Žalovaný v 3. rade pritom podľa vyjadrenia Národnej banky Slovenska nebol zapísaný v Registri veriteľov poskytujúcich spotrebiteľské úvery, vedenom Národnou bankou Slovenska, a nebol uvedený v aktuálnom zozname veriteľov alebo iných veriteľov, ktorí splnili podmienky stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný v 1. rade oznámil žalobcom postúpenie pohľadávky ním vyčíslené na sumu 139.792,27 € s príslušenstvom na žalovaného v 3. rade. Zároveň listom zo dňa 31.1.2014 bolo oznámené žalobcom začatie výkonu záložného práva, pričom žalobcovi bolo toto oznámenie doručené 5.2.2014. Zmena v osobe záložného veriteľa bola oznámená aj Správe katastra Levoča prípisom zo dňa 5.2.2014 a bolo tomuto úradu doručené aj Oznámenie o začatí výkonu záložného práva žalovaným v 3. rade. Tieto zmeny boli v liste vlastníctva č. XXXX kat. úz. F. vyznačené.

13. Dňa 26.11.2014 žalovaný v 2. rade ako dražobník a žalovaný v 3. rade ako navrhovateľ dražby podpísali zmluvu o vykonaní dobrovoľnej dražby týkajúcu sa uvedených nehnuteľností žalobcov. Následne bol oznámený žalovaným v 2. rade ako dražobníkom na návrh žalovaného v 3. rade dátum a miesto konania dražby nehnuteľností na deň 20.1.2015 o 11.00 hod. v priestoroch budovy na ul. L. XXXXX/X I. M.. Oznámenie o dobrovoľnej dražbe bolo doručované obom žalobcom, ktorí si ho prevzali - žalobca v 1. rade 11.12.2014 a žalobkyňa v 2. rade 22.12.2014. Následne boli robené ďalšie úkony v súvislosti s touto dobrovoľnou dražbou na základe zákona o dobrovoľných dražbách osobám, ktorým podľa zákona toto oznámenie malo byť doručené.

14. Miesto výkonu dražby namietali žalobcovia a uviedli aj svedkov s tým, že toto miesto bolo vzdialené od lokality, kde sa nachádza dražená nehnuteľnosť a skutočne ho bolo veľmi ťažké nájsť. Oznámením o upustení od dobrovoľnej dražby u vyššie uvedených nehnuteľností zo dňa 20.1.2015 žalovaný v 2.

rade ako dražobník upustil od dobrovoľnej dražby, ktorá sa mala konať v Martine z dôvodu v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o dobrovoľných dražbách, toto oznámenie zaslal žalobcom, ale aj ostatným dotknutým osobám.

15. Dňa 22.1.2015 žalovaný v 2. rade ako dražobník a žalovaný v 3. rade ako navrhovateľ podpísali ďalšiu zmluvu o vykonaní dobrovoľnej dražby týkajúcej sa vyššie uvedených nehnuteľnosti žalobcov, miesto výkonu dražby opätovne určili na ul. L. XXXXX/X I. M. na deň 5.3.2015 o 11.00 hod. Žalobca pritom na pojednávaní 24.5.2022 spochybnil svoj podpis na predmetnej doručenke (teda po viac ako 7 rokov od začatia súdneho konania).

Prípisom zo dňa 26.1.2015 označeným ako žiadosť o zverejnenie oznámenia o dražbe adresoval žalovaný v 2. rade Mestskému úradu Levoča. Tomuto orgánu bola zaslaná žiadosť 28.1.2015 a podľa poštovej doručenky tento prípis bol spolu s oznámením o dražbe doručený 30.1.2015. Zároveň žalovaný v 2. rade doručoval aj ďalším dotknutým osobám potrebné listiny. Podľa výpovede žalobcu v 1. rade, napokon cestu na túto uvedenú dražbu v danej budove našli, nebol na tejto budove však žiaden záznam o dražbe a jej vykonávaní a opätovne bolo ťažké nájsť toto miesto a našli ho až na oslovenie taxikára.

16. Priebeh dobrovoľnej dražby konanej dňa 5.3.2015 bol osvedčovaný notárskou zápisnicou N 271/2015, NZ 7389/2015, NCRIs 7615/2015 spísanou v Martine dňa 5.3.2015 notárom B. I. C.. Zápisnicou sa osvedčilo, že vydražiteľom predmetných nehnuteľnosti za sumu 88.000 € sa stal žalovaný v 4. rade na základe príklepu. Zo strany žalobcu v 1. rade počas uvedenej dražby bolo namietanie premičanie záložného práva ako aj zákonnosť mimoriadnej splatnosti úveru. Žalobca v 1. rade namietal aj iné skutočnosti, ktoré bránia platnému vykonaniu dražby.

17. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 21 ods. 2, ods. 4, § 7 ods. 1, 2, 3, § 3 ods. 9, § 11 ods. 1, 4, 5, § 17 ods. 2, 3, 5, § 19 ods. 1 písm. a/, § 22 ods. 1, 2, § 33 ods. 3, 4 zák. č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona SNR č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti podľa § 583 Občianskeho zákonníka, podľa § 151j ods. 1, 2, § 100 ods. 1, 2, § 101, § 111, § 853 ods. 1, § 112, § 151m, a ods. 1, 6, 7 Občianskeho zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, ods. 8 Občianskeho zákonníka, § 565, § 39, § 524 ods. 1, 2, § 526 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 2 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1411/2013/CE, s použitím § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku § 137 písm. d/ CSP, § 470 ods. 2 CSP a vo veci rozhodol.

18. Súd prvej inštancie považoval žalobu za prípustnú, keďže ju žalobcom podať umožňovalo ust. § 21 ods. 2 zák. č. 527/2002 Z.z. vo vzťahu k tejto žalobe, preto nie je potrebné preukazovať naliehavý právny záujem. Po konštatovaní, že žaloba bola podaná včas v súlade s trojmesačnou prekluzívnou lehotou uvedenou v § 21 ods. 2 cit. zák. Potom súd prvej inštancie uviedol, že sa riadil právnym názorom vysloveným najvyšším súdom v uznesení sp.zn. 5Cdo/220/2018 zo dňa 31.5.2021.

19. Zároveň považoval za prvoradé zaoberať sa posudzovaním otázky vecnej legitímácie strán sporu z hľadiska ust. § 21 ods. 4 zákona o dobrovoľných dražbách, vzhľadom na vznesenú námietku zo strany žalovaného v 1. rade o absencii pasívnej legitímácie na jeho strane. Dospel k záveru, že v tomto sporovom konaní dotknutými osobami sú žalobcovia, ktorí zároveň spĺňali definíciu predchádzajúcich vlastníkov vydražených nehnuteľnosti. Navrhovateľ dražby bol žalovaný v 3. rade, dražobníkom žalovaný v 2. rade a vydražiteľom žalovaný v 3. rade. Žalovaný v 1. rade však nie je ani jeden z týchto subjektov, ktorej vyvodzuje zákon. Bol len veriteľom pohľadávky, ktorú postupoval na žalovaného v 3. rade, ktorý inicioval predmetnú napadanú dobrovoľnú dražbu. V konaní nebola preukázaná zo strany žalobcov pasívna vecná legitímácia žalovaného v 1. rade a pre nedostatok tejto vecnej pasívnej legitímácie žalobu voči nemu zamietol.

20. Následne súd prvej inštancie posudzoval platnosť samotnej dražby. Poukázal na to, že žalobcovia v pôvodnej žalobe namietali,

- že predmetom postúpenia zo žalovaného v 1. rade ako banky na nebankovú spoločnosť môžu byť len splátky úveru, ktoré sú nepretržite viac ako 90 dní po lehote splatnosti a zároveň musí byť splnená podmienka, že banka písomne vyzve klienta na úhradu peňažného dlhu, s ktorým bol v takomto omeškaní, čo voči žalobcom splnené nebolo.

- tiež namietali, že ak žalovaný v 3. rade nebol oprávnený podnikat' v oblasti poskytovania úverov, zmluva o postúpení pohľadávky zo žalovaného v 1. rade na žalovaného v 3. rade by bola absolútne neplatná a žalovaný v 3. rade, preto nie je ju oprávnený vymáhať ani navrhnúť výkon záložného práva.
- ďalej namietali výkon záložného práva ako premlčaný a tiež,
- že zákon o dobrovoľných dražbách odporuje základným súkromno-právnym zásadám a to najmä zásade rovnosti účastníkov súkromno-právnych vzťahov.

21. K týmto jednotlivým námietkam sa súd prvej inštancie vyjadril v ďalšom svojom odôvodnení. Námietku o odporovateľnosti zákona o dobrovoľných dražbách základným súkromno-právnym zásadám a najmä zásade rovnosti účastníkov súkromno-právnych vzťahov posúdil ako nepodloženú poukazujúc na § 7 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách a právny názor prezentovaný v odôvodnení uznesenia pléna Ústavného súdu SR sp.zn. PL ÚS23/2014. Ak teda bolo začaté konanie o dobrovoľnej dražbe v príslušnej zákonnej prekluzívnej lehote 3 mesiacov odo dňa príklepu, je v súlade so súčasnou platnou judikatúrou Najvyššieho súdu SR a je daná žalobcom možnosť bez obmedzenia touto lehotou následne rozšíriť ako okruh strán, tak poukazovať aj na ďalšie skutkové okolnosti spôsobilé založiť iný ako pôvodne v žalobe uplatnený dôvod neplatnosti zmluvy.

22. Čo sa týka namietaného premlčania výkonu záložného práva súd uviedol, že zo žaloby nie je zrejmé, prečo by mal byť výkon záložného práva na nehnuteľnosti žalobcov premlčaný. Pokiaľ by súd vychádzal z predpokladu, že dňa 14.6.2011 došlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti predmetného úveru z obsahu vykonaných listinných dôkazov, nebolo osvedčené, že by výkon uvedeného záložného práva bol premlčaný. Poukázal pritom na ust. § 112 Občianskeho zákonníka a na skutočnosť, že vo výkone dobrovoľnej dražby navrhovateľa dražby riadne pokračovali.

23. Pokiaľ išlo o námietku, že žalovaný v 3. rade nebol oprávnený podnikat' v oblasti poskytovania úverov a preto zmluva o postúpení pohľadávky zo žalovaného v 1. rade na neho mala byť absolútne neplatná a preto žalovaný v 3. rade nebol oprávnený pohľadávku voči žalobcom ani vymáhať ani navrhnúť výkon záložného práva dobrovoľnou dražbou, tento argument nemá oporu v zákone. Takáto interpretácia právnych noriem odporuje aj samotnému textu § 92 ods. 2 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách. Samotné postúpenie pohľadávky, ktorú mal žalovaný v 1. rade voči žalobcom z úveru, vo vzťahu ku ktorému sa posudzuje v tomto spore neplatnosť dobrovoľnej dražby na žalovaného v 3. rade ako nebankový subjekt sama o sebe nemohla spôsobiť neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky a v nadväznosti na to prívodiť neplatnosť dobrovoľnej dražby.

24. Ďalšou námietkou bolo, že nebola splnená podmienka v § 92 ods. 8 (pôvodne ods. 7) zákona o bankách a teda, že žalovaný v 1. rade ako banka postúpil na žalovaného v 3. rade pohľadávku voči žalobcom, ktorá ešte nebola 90 dní po splatnosti a že žalobcov ani nevyzval na úhradu. Tieto tvrdenia vo svojom prvom rozsudku súd prvej inštancie vyhodnotil ako nepravdivé s tým, že neboli spôsobilé prívodiť neplatnosť predmetnej dobrovoľnej dražby. Medzičasom však judikatúra zaznamenala vo svojej rozhodovacej činnosti zmeny a vývoj, na ktoré súd v tejto fáze konania musel prihliadať. Predovšetkým sa musel vysporiadať opätovne s otázkou, či došlo alebo nedošlo k platnému predčasnému zosplatneniu úveru žalovaným v 1. rade ako právnym predchodcom žalovaného v 3. rade vo vzťahu k žalobcom a v nadväznosti na to, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky na žalovaného v 3. rade, ktorý následne inicioval dobrovoľnú dražbu. Poukazujúc na závery Najvyššieho súdu SR v obdobných veciach ani samotné relevantné oznámenie postupu pohľadávky dlžníka, teda žalobcom o postúpení pohľadávky v prípade spotrebiteľských úverov bez ďalšie nezakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd nemá povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Ak totiž bola pohľadávka postúpená v rozpore so zákonom, nemožno to konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi.

25. Následne súd prvej inštancie citoval ust. § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka platného a účinného v čase vykonávaného zosplatnenia v danom spore (v súčasnosti ide o ods. 9 tohto ustanovenia), teda ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, mohol dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Z ust. § 565 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky len ak to bolo dohodnuté alebo

v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, inak povedané, právo veriteľa požadovať zaplatenie celej pohľadávky z dôvodu straty výhody splátok je podľa citovaného ustanovenia časovo obmedzené tak, že veriteľ ho môže použiť najneskôr do splatnosti najbližšej ďalšej splátky (rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo/36/2020 zo dňa 15.12.2020 uverejnený pod č. 04 v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 1/2021- rozhodnutia vo veciach občianskoprávných.

26.V danom spore prípis žalovaného v 1. rade adresovaný obom žalobcom zo dňa 4.4.2011, ktorý bol označený ako posledná výzva na zaplatenie omeškaných splátok pred začatím dražby a ktorý mal charakter výzvy uskutočnenej v súlade s vtedajším ust. § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka bol obom žalobcom doručený dňa 8.4.2011. Podľa tohto ustanovenia výzva musela v sebe zahŕňať upozornenie na omeškaniá s úhradou splátky, s ktorou boli žalobcovia v omeškaní tri mesiace po jej splatnosti. V danom prípade to bola splátka splatná dňom 20.12.2010, nakoľko pri započítaní troch mesiacov u splatnosti uvedenej splátky by príslušný termín tohto trojmesačného omeškaniá pripadol na deň 20.3.2011, ktorý bol takto pojatý do predmetnej výzvy žalovaného v 1. rade zo dňa 4.4.2011. Keďže táto výzva bola žalovaným doručená práve dňa 4.4.2011 najbližšou splatnou splátkou v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva na zosplatenie bola splátka, ktorá bola splatná 20.4.2011, pričom 20.4.2011 mal žalovaný v 1. rade už uplatňovať toto svoje právo na predčasné zosplatenie predmetného úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Súd dokonca vzal do úvahy pre žalovaného v 1. rade aj prípadný priaznivejší výklad ust. § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka a síce, že lehotu nie kratšiu ako 15 dní na uplatnenie tohto práva je potrebné počítať od momentu, kedy bola výzva podľa tohto ustanovenia žalobcom preukázateľne doručená. Znamenalo by to v tomto prípade, že žalovaný v 1. rade svoje právo na predčasné zosplatenie úveru mohol uplatniť najneskôr do 20.5.2011, kedy bola splatná najbližšia splátka tohto úveru od vykonania, t. j. doručenia predmetnej výzvy, t. j. 8.4.2011, čo je dátum výzvy doručený obom žalobcom, plus 15 dní je deň 23.4.2011. V medziobdobí od 24.4.2011 do 20.5.2011 teda bolo možné predmetné právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka uplatniť. Toto právo si však uplatnil žalovaný v 1. rade prípisom až zo dňa 14.6.2011 a to oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, ktorý prípis bol doručený žalobcom až dňa 20.6.2011, teda po lehote najbližšej splatnej splátky, do ktorej bolo možné uvedené právo na zosplatenie využiť. V danom prípade to bola splátka splatná dňa 20.5.2011. Súd prvej inštancie tak uzavrel, že vzhľadom na tieto fakty nemohlo dôjsť k platnému predčasnému zosplateniu úveru zo strany žalovaného v 1. rade voči žalobcom a v nadväznosti na to ani k platnému postúpeniu splatnej pohľadávky od žalovaného v 1. rade na žalovaného v 3. rade, lebo by tým v konečnom dôsledku bolo porušené ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Postupovala sa totiž pohľadávka, ktorá v čase jej postúpenia splatná nebola (rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo/36/2020 zo dňa 15.12.2020). Výhrada žalovaného v 3. rade, že síce ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje len výnimky z bankového tajomstva a že nič nehovorí o podmienkach platnosti tak poukázal neobstojí, táto otázka bola už vyriešená Najvyšším súdom SR a bola publikovaná v Zbierke stanovísk NS a súdov SR (aj rozsudok NS SR zo dňa 24.4.2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017). Vzhľadom na to, že na základe uvedenej zmluve o postúpení pohľadávky č. 1411/2013/CE žalovaný v 3. rade nenadobudol platne pohľadávku voči žalobcom od žalovaného v 1. rade, nemohol teda ani podať návrh na vykonanie dobrovoľnej dražby ktorá sa uskutočnila 5.3.2015 a preto súd prvej inštancie túto dražbu považoval za neplatnú.

27.V rámci prebiehajúceho konania dopĺňali žalobcovia aj ďalšie dôvody, pre ktoré podľa nich má byť napádaná dobrovoľná dražba neplatná. Tieto dôvody ale súd nepovažoval za také, ktoré by spôsobili neplatnosť dražby a to vrátane dodatočného sponchybovala podpisu žalobcu v 1. rade na pojednávaní 24.5.2022.

28.Súd sa stotožnil s námietkou žalobcov, že oznámenie o vykonaní dražby nebolo zverejnené na úradnej tabuli obce, na ktorej území sa predmet dražby nachádza. V konaní bolo preukázané, že toto oznámenie bolo doručené Mestu Levoča, avšak z ničoho nevyplývalo a nebol predložený dôkaz o tom, že Mesto Levoča aj toto oznámenie zverejnilo na úradnej tabuli. Aj túto skutočnosť považoval súd za dôvod neplatnosti predmetnej dražby.

29.Ďalším dôvodom, pre ktorý podľa súdu je dražba neplatná je aj porušenie ust. § 11 ods. 1 až 5 ods. 7 zákona o dobrovoľných dražbách, ktoré namietali žalobcovia a to z hľadiska miesta, kde sa predmetná dražba konala a uviedol podrobne aj dôvody, prečo porušenie tohto ustanovenia považoval v tomto prípade za naplnené.

30.Súd prvej inštancie považoval dražbu neplatnú pre neplatné postúpenie pohľadávky zo žalovaného v 1. rade na žalovaného v 3. rade a tým zároveň nesplnenie si vyzývacej povinnosti zo strany žalovaného v 1. rade podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách voči žalobcom, ďalej nepreukázanie zo strany žalovaného v 2. rade o zverejnenie oznámenia o vykonaní dražby na úradnej tabuli mesta Levoča najmenej 15 dní pred dňom konania dražby, nevyvesenie označenia podľa prílohy zákona v zmysle § 11 ods. 5 zák. č. 527/2002 Zz. a tiež realizácia dražby v mieste, ktoré objektívne nezabezpečovalo neobmedzený prístup potenciálnych záujemcov o draženie verejnosti na túto dražbu.

31.Vzhlľadom k tomu, že súd žalobe žalobcov s výnimkou jej vzťahu k osobe žalovaného v 1. rade v celom rozsahu nevyhovet, nerozhodoval o zrušení neodkladného opatrenia, ktoré bolo nariadené pôvodne ako predbežné opatrenie Okresným súdom Spišská Nová Ves dňa 23.9.2015 pod sp. zn. 16C/91/2015 s poukazom na ust. § 471 ods. 1 a § 335 ods. 1 CSP.

32.O trovách konania rozhodol súd podľa § 251, § 255 ods. 1, § 255 ods. 2, § 262 ods. 1, § 262 ods. 2 CSP tak, že vo vzťahu medzi žalobcami a žalovaným priznal tomuto žalovanému v plnom rozsahu proti neúspešným žalovaným náhradu trov konania a naopak vo vzťahu medzi žalobcami a žalovanými v 2. až 4. rade, kde bolo žalobe vyhovené v plnom rozsahu, zaviazal uvedených žalovaných povinnosťou zaplatiť plnú náhradu trov konania žalobcom v 1. a 2. rade.

33.V zákonnej lehote žalovaný v 2. rade proti II. a IV. výroku rozsudku podal odvolanie z dôvodov uvedených v § 365 písm. f/ a písm. h/ CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne vec právne posúdil. V prvom rade podľa neho nesprávne posúdil otázku zosplatnenia dlhu ešte pôvodným veriteľom, a to žalovaným v 1. rade. Za rozhodujúcu zobral poslednú výzvu na zaplatenie omeškaných splátok z úveru pred začatím dražby nehnuteľnosti zo 4.4.2011 a vyvodil, že výzva bola daná za omeškanie splátky splatnej 20.12.2010 a keďže pôvodný veriteľ urobil zosplatnenie až k 20.6.2011, urobil tak neskoro po lehote, a teda neplatne. Veriteľ po upozornení dlžníka na zosplatnenie nie je povinný uvádzať, pre ktorú splátku posielal výzvu, musí byť len splnený predpoklad doby omeškania a nesmie byť uvedená lehota na splatenie dlhu kratšia ako 15 dní. Pôvodný veriteľ ani neuvádzal vo svojom vyhlásení mimoriadnej splatnosti, pre ktorú splátku tak robí, lebo to nie je zákonom stanovená povinnosť. Zosplatnil úver platne a takto zosplatnený úver ako pohľadávku postúpil žalovanému v 3. rade. Podľa neho súd bez opory v dôkaznom materiáli určil, že zosplatnenie sa uskutočnilo pre splátku splatnú 20.4.2011. Taktiež namietal záver súdu, ktorý sa stotožnil s námietkou žalobcov, že oznámenie o vykonaní dražby nebolo zverejnené na úradnej tabuli obce, t.j. mesta Levoča. V konaní bolo preukázané, že oznámenie bolo mestu doručené 30.1.2015 a zákonnou povinnosťou obce bolo takéto oznámenie na tabuli zverejniť. Súd predniesol dôkazné bremeno na žalovaného v 2. rade, lebo žalobcovia tvrdili v konaní, že táto podmienka splnená nebola, a preto oni boli povinní toto tvrdenie preukázať. Súd prvej inštancie nesprávne stotožnil s argumentáciou žalobcov a konštatoval porušenie § 11 ods. 1 až 5 a ods. 7 Zákona o dobrovoľných dražbách. Nie je pravdou, že miesto dražby sa nachádza mimo mesta M. a toto konštatovanie nie je pravdivé. Miesto dražby sa nachádza a stále nachádza v Martine, a to, ak sa ide smerom na Banskú Bystricu, tak na jeho konci, ak sa ide od D. D. na jeho začiatku, pričom sa tam nachádza zastávka MHD, teda miesto dražby bolo prístupné aj hromadnou dopravou. Súd sa vôbec nezaoberal druhou podmienkou uplatnenia žaloby o neplatnosť dražby najmä v tej súvislosti, že dodatočné námietky boli vznášané následne až vtedy, keď začalo byť v pôvodnom procese zrejmé, že námietka premlčania bude neúspešná. Žalobcovia nepreukázali, ako boli ich práva porušené a to isté platí aj o námietke nevyvesenia oznámenia o predmete dražby. Ak by došlo k obmedzeniu prístupu záujemcov na dražbu, museli by najskôr uvedení záujemcovia existovať. Skúmaním uvedených podmienok porušenia práv žalobcov sa súd vôbec nezaoberal a na účely vyhlásenia dražby za neplatnú sa uspokojil iba s domnelými porušeniami Zákona o dobrovoľných dražbách. Na podporu svojich tvrdení žalovaný v 2. rade uviedol uznesenie Najvyššieho súdu SR 6Cdo/66/2019 28.8.2020. Osobitný typ žaloby, ktorou sa môže osoba dotknutá na svojich právach domáhať na súde určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby, upravuje ustanovenie § 21 ods. 2 zák. č. 527/2002 Z.z.. Zákon výslovne neustanovuje, ktoré jeho ustanovenia majú takú povahu, že ich porušenie má za následok neplatnosť dražby. Uplatňuje len prípady, v ktorých nie je možné vysloviť neplatnosť dražby (§ 21 ods. 6 cit. zák.) a keďže ide o jediný prostriedok procesnej ochrany dotknutej osoby a iné dôvody, ktoré by neumožňovali vysloviť neplatnosť dražby titulom porušenia zákona, alebo titulom iných skutočností, zákon neuvádza, treba v tomto smere zvoliť skôr extenzívny výklad. K úspešnosti žaloby o určenie neplatnosti dražby ale nepostačuje len zistenie, že došlo k porušeniu zákona. Musí ísť o také porušenie, ktorým je zároveň žalujúca osoba aj reálne dotknutá na svojich právach. Povinnosť tvrdenia

a dôkazné bremeno v spore o neplatnosť dražby zaťažuje žalobcu. V preskúmvanej veci teda súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď na základe tvrdení žalobcu posudzoval ním tvrdené porušenia zákona a dospel k záveru o neplatnosti dražby. Súd sa opomenul zaoberať aj vecou z hľadiska toho, či išlo v okolnostiach danej veci o také porušenie zákona, ktorým bol žalobca aj reálne dotknutý na svojich právach, a teda, či je naplnený aj druhý predpoklad úspešnosti žaloby o neplatnosť dražby. Žalovaný v 2. rade teda navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu zamietol alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a uplatnil si náhradu trov konania.

34. Proti II. a IV. výroku rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie aj žalovaný v 3. rade z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. V dôvodoch svojho odvolania vo veľkej časti sa aj zaoberal rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/220/2018 zo dňa 31.5.2021, polemizoval s ním a poukázal na procesné porušenie ust. § 440 CSP v zmysle ktorého dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Napriek tomuto ustanoveniu najvyšší súd porušil základnú procesnú povinnosť a dovolanie dovolateľov posúdil podľa iného dovolateľmi nenamietaného dovolacieho dôvodu, ktorá skutočnosť nie je právne akceptovateľná a navyše predstavuje porušenie práva na právnu istotu ako aj práva na spravodlivý proces a základnej zásady rovnosti strán. Ďalej vo všeobecnej a teoretickej rovine tento svoj názor v dôvodoch odvolania žalovaný v 3. rade rozvádza. Nestotožnil ani so záverom súdu prvej inštancie, že nedošlo k platnému predčasnému zosplatneniu, a teda nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu pohľadávky, a tým k výkonu záložného práva zo strany žalovaného v 3. rade. Poukázal na znenie ust. § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka a tvrdil, že jeho právny predchodca postupoval v zmysle zákona a opätovne upozorňoval žalobcov na možnosť uplatnenia postupu v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka. V prvej výzve zo dňa 18.1.2011 bolo uvedené omeškanie 304 dní a v druhej výzve zo dňa 4.4.2011 319 dní, teda rozdiel 15 dní omeškania. Avšak reálne medzi výzvami sú tri mesiace na základe, je zrejmé, že medzi uvedenými dvoma upozoreniami došlo k čiastočným úhradám. S tým sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal. Veriteľ pritom svoje právo môže využiť v zmysle ust. § 565 Občianskeho zákonníka na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru do splatnosti najbližšej splatnej splátky, avšak v prípade ak tak neurobí, môže požadovať len zaplatenie nezaplatených splátok, avšak svoje právo môže využiť kedykoľvek pri vynechaní niektorej z ďalších splátok. Podporil tento názor rozhodnutím NS ČR sp.zn. 33Odo/1630/2005 zo dňa 22.2.2006. Vzhľadom na vyššie uvedené výzva zo dňa 18.1.2011 je upozornením v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a keďže žalobcovia do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru uskutočnili nejaké čiastočné plnenia, právny predchodca žalovaného v 3. rade mohol kedykoľvek vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. V prípade vynechania niektorej splátky, čo sa aj zo strany žalobcov stalo, je záver súdu prvej inštancie, že vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru je neplatné, nesprávny. Žalovaný v 3. rade taktiež sa vyjadril a vykladal ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách. Poukazoval na článok obsiahnutý v publikácii súkromné právo 1/2015 s tým, že slovenská právna prax sa ešte podľa názoru autora JUDr. Kristiána Čacha neustálila. Podľa názoru najvyššieho súdu nejde v prípade § 92 ods. 8 zákona o bankách o kogentné ustanovenia v tom zmysle, že by si ho strany nemohli zúžiť. Doslova najvyšší súd uvádza, že predmetné ustanovenie poskytuje možnosť postúpiť pohľadávku aj inej osobe ako banke a netvrdí, že by podmienovalo možnosť postúpenia pohľadávky tými podmienkami a nezdá sa, že by ich považoval za podmienky platnosti postúpenia. Odvolateľovi z dostupných rozhodnutí sa javí najprísnejšie nedávne uznesenie Krajského súdu v Prešove, podľa ktorého spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť však iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré už splatnými splátkami, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy potom, čo klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní bol v omeškaní. Tento krajský súd však nevysvetlil, prečo považuje ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách za zákonné podmienky platného postúpenia pohľadávky banky. Najmä nie je zrejmé, ako sa z normy, ktorá umožňuje cedovať pohľadávky aj na iné osoby ako je banka a aj bez súhlasu klienta stala norma, ktorá všeobecne podmieňuje platnosť cesie pohľadávky bez ohľadu na subjekt postupníka či súhlas dlžníka. Už samotný textuálny výklad predmetného ustanovenia indikuje, že právnym následkom v danej norme nie je „môže postúpiť“, ale „môže postúpiť“. Podľa názoru tohto odvolateľa uvedené ustanovenie zákona o bankách upravuje výnimku z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Hypoteticky, ak by sa aj pripustilo, že v § 92 ods. 9 zákona o bankách sú podmienky platnosti postúpenia, tak potom tento odvolateľ tvrdí, že výzva na splatenie úveru s príslušenstvom zo 14.6.2011 bola zároveň písomnou výzvou banky, a to v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Opätovne dal do pozornosti skutočnosť, že žalobcovia boli v omeškaní už pri odoslaní tejto výzvy viac ako 319 dní, a teda vyplýva z toho, že žalobcovia boli do

dňa postúpenia - 13.12.2011 uvedenej pohľadávky jednoznačne viac ako 90 dní v omeškaní s plnením ich peňažného nároku. Ak by bolo potrebné aj prijať výklad súdu prvej inštancie ako správny, t.j. že výzva podľa § 92 ods. 8 musí predchádzať zosplatneniu pohľadávky, potom sa súd prvej inštancie nevysporiadal s výzvou právneho predchodcu na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 2.7.2014 a podacím hárkom z 3.7.2014 predloženým spolu so žalobou. Predložená výzva sa podľa dátumu jej podania 3.7.2014 javí ako výzva, ktorá predchádzala mimoriadnemu zosplatneniu pohľadávky ku dňu 21.7.2014, teda by spĺňala podmienky, ktoré vyložil súd prvej inštancie v odseku 17. svojho rozsudku. Žalovaný v 3. rade teda trvá na tom, že jeho právny predchodca (žalovaný v 1. rade) trvá na skutočnosti, že si splnil svoju povinnosť v zmysle § 93 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ako aj zákona o bankách, a to jeho ust. § 92 ods. 8, a že teda došlo k platnému postúpeniu pohľadávky na žalovaného v 3. rade. Podľa tohto odvolateľa nie je správny ani záver súdu prvej inštancie o tom, že nebola splnená povinnosť v zmysle ust. § 11 ods. 4 zákona o dobrovoľných dražbách. Na obec bola doručená žiadosť o zverejnenie oznámenia o vykonaní dražby, čím bola splnená povinnosť na základe tohto zákonného ustanovenia. Ak nastalo porušenie zo strany obce, ktorá toto oznámenie zrejme nevyvesila, napriek tomu, že túto povinnosť mala, nie je možné hovoriť o porušení povinnosti zo strany žalovaného v 3. rade alebo žalovaného v 2. rade. Je rovnako nesprávny a nedôvodný záver súdu prvej inštancie, podľa žalovaného v 3. rade aj záver o mieste konania dražby. Odvolateľ má za to, že miesto konania dražby bolo riadne a vhodným spôsobom oznámené, toto miesto bolo verejnosti prístupné a nedošlo tým k žiadnemu porušeniu zákona o dobrovoľných dražbách. Argumentácia súdu prvej inštancie je nesprávna a právne irelevantná, že M. M. vzbudzuje pochybnosti o tom, či je možné takéto miesto pokladať za vhodné pre vykonanie dražby. V ďalšom namietá tento žalovaný svoje porušenie práv na spravodlivý proces a na právnu istotu, a to tým, že bolo pripustené, aby žalobcovia dopĺňali svoju procesnú obranu až v dovolacom konaní. Poukazovali pritom na ust. § 366 písm. d/ a § 435 Civilného sporového poriadku. Tento odvolateľ považoval za nevyhnutné uviesť aj to, že ochrana spotrebiteľa je síce dôležitým faktorom v spoločnosti, avšak nemožno mu poskytovať takú obranu, ktorá by viedla k jeho jednostrannému zvýhodňovaniu, spotrebiteľ by bol v takýchto prípadoch zbavený akejkolvek zodpovednosti pred uzatvorením zmluvnej povinnosti dôkladne navzájom zvážiť výhody a nevýhody a podľa toho rozumne konať. Neexistuje ani vecne odôvodniteľný dôvod oslobodiť spotrebiteľa od povinností, ktoré mu ukladá zmluva s rovnocenným partnerom, ak sa k splneniu tejto povinnosti zaviazal dobrovoľne a s vedomím ich rozsahu. Argumentoval rozhodnutím Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 23Cdo/1201/2009, podľa ktorého ochrana spotrebiteľa má svoje limity, pričom túto ochranu nemožno ponímať ako obranu proti ľahkovážnosti a nezodpovednosti. S poukazom na uvedené žalovaný v 3. rade žiadal, aby odvolací súd napadnuté výroky rozsudku súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a nové rozhodnutie.

35. Žalobcovia sa k odvolaniu písomne vyjadrili a v súvislosti s odvolaním žalovaného v 3. rade považujú za nerelevantné, ak sa odvolateľ v tomto podaní venuje porušeniu procesných ustanovení Najvyšším súdom Slovenskej republiky, čo nie je dôvodom, aby sa odvolaniu mohlo vyhovieť. Citácie z dostupnej judikatúry sa tak javia bez konkrétneho účelu. Pokiaľ ide o námietky žalovaného v jeho odvolaní, kde súdu vyčíta, že sa nezaoberal a nevenoval sa tomu, či medzi upozoreniami došlo k nejakým čiastočným úhradám zo strany žalobca, ktorá skutočnosť je podstatnou, ide o právne irelevantné skutočnosti, či došlo alebo nedošlo k úhradám dlhu. Zákon stanovuje exaktný postup spolu s lehotami k tomu, aby mohlo veriteľovi vzniknúť právo na zosplatnenie úveru, ak tento presný postup dodržaný nie je, tak na základe pravidla, že sa ochraňuje spotrebiteľ ako slabšia strana sporu je nutné, aby súd čo správne i učinil sa postavil na stranu žalobcov. Aj žalobcovia sú názoru, že ustanovenia o postúpení pohľadávky sú normami kogentnými a fakultatívnymi, nakoľko by to celkom obchádzalo samotný účel ochrany spotrebiteľa. Celkom sa stotožnili s argumentáciou súdu prvej inštancie, že oznámenie o zosplatnení úveru dňa 21.7.2017 nie je možné stotožňovať s výzvou podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z., pretože táto výzva musí logicky predchádzať vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a to z dôvodu, aby dlžník mohol reagovať na skutočnosti vo výzve uvedené, napr. zaplatením omeškaných splátok a tak predísť zosplatneniu úveru. Ak žalovaný v 3. rade tvrdí, že postačuje obci zaslať oznámenie o dobrovoľnej dražbe, a že takýmto spôsobom je súčasne i splnená podmienka, že došlo k zverejneniu oznámenia, považujú to žalobcovia za zjavný nezmysel a s takýmto výkladom nesúhlasia. Zákon je celkom jasný, že sa má zverejniť oznámenie o dražbe alebo oznámenie o opakovanej dražbe na úradnej tabuli súdu a toto preukázané nebolo. Je dôležité totiž zabezpečiť na dražbe čo najväčší počet účastníkov dražby, t. j. potenciálnych kupujúcich a tým zabezpečiť čo najvyššiu cenu vydraženia. Dosiahnutie tohto cieľa predpokladá dostatočné zverejnenie dražby podľa § 11 ods. 4 zákona o dobrovoľných dražbách. Preto aj zákonodarca postupne rozširoval taxatívny výpočet spôsobov zverejnenia dražby bytu, respektíve domu. Ak žalovaný v ďalšej časti odvolania namietá, že žalobcovia rozširovali svoje

námietky v dovolacom alebo odvolacom konaní, tejto argumentácii nerozumejú, nakoľko svoje námietky zaslali súdu prvej inštancie v lehote zákonnej koncentrácie. Tiež podľa nich sú neplodné úvahy žalovaného o prílišnej ochrane spotrebiteľa, pretože súd prvej inštancie sa riadil len hmotným právom a žiaden z jeho záverov nebol takého charakteru, že právna norma umožňovala dva rôzne závery a súd si vybral výhodnejšiu pre spotrebiteľa. Čo sa týka odvolania žalovaného v 2. rade, žalobcovia zastali stanovisko, že toto len obsahovo kopíruje odvolanie žalovaného v 3. rade a tak odkázali už na vyššie uvedené svoje argumentácie. Keďže rozsudok súdu prvej inštancie považujú žalobcovia za správny ako taký ho navrhujú potvrdiť a uplatnili si proti žalovaným v 2. a 3. rade plnú náhradu trov konania.

36.Následne došlo k odvolacej replike žalovaného v 2. rade, ku ktorej sa žalobcovia opätovne vyjadrili s tým, že ide o blanketové a odkazujúce len na podanie iného účastníka konania.

37.Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaných v 2. a 3. rade ako podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, rozsudok v odvolaní napadnutých výrokoch je vecne správny, preto ho podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25.11.2023 po predchádzajúcom zverejnení miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli a webovej stránke súdu v súlade s ust. § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP. Výrok rozsudku o zamietnutí žaloby proti žalovanému v 1. rade nebol odvolaním napadnutý a nebol predmetom prieskumu odvolacím súdom.

38.Žalovaní v 2. a 3. rade v odvolaní uplatnili odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/a h/ CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd nedostatočne odôvodní svoje rozhodnutie, t.j. že dôvody rozhodnutia nespĺňajú požiadavky kladené ustanovením § 220 ods. 2,3 CSP.

Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu a pod.).

Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f/ CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1,2 CSP, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

39.Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu v konaní z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok žalovanými vymedzených v podanom odvolaní dospel k záveru, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie nie je opodstatnené

a uplatnené odvolacie dôvody nie sú preukázané. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 191 a nasl. CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správne závery o právach a povinnostiach sporových strán, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a odvolací súd nezistil ani pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces, ani žiadnu z procesných väd konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky odvolateľov boli už predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi dôsledne vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci. Ani ďalšie skutočnosti uvedené v odvolaní neumožňujú odvolaciemu súdu prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto ho odvolací súd ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

40. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s podrobnými, presvedčivými dôvodmi napadnutého rozsudku, odkazuje na nich a na zdôraznenie správnosti rozsudku uvádza:

41. Ak žalovaný v 1. rade a potom žalovaný v 3. rade pristúpil k výkonu záložného práva predajom zálohu na dražbe podľa zákona č. 527/2002 Z. z. (o dobrovoľných dražbách); výkonom záložného práva sleduje legitímny cieľ uspokojenia svojej pohľadávky z úverovej zmluvy spôsobom dovoleným zákonom. Ústavný súd SR v uznesení z 24. septembra 2014, sp. zn. PL. ÚS 23/2014, v ktorom posudzoval súlad § 7 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. s čl. 1 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 až 4 Ústavy SR a čl. 1 Dodatočného protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uviedol, že podstatou dobrovoľnej dražby v zmysle platnej právnej úpravy je dohoda vlastníka vec s dražobníkom o dražbe určitého predmetu. Vlastník veci môže poveriť inú osobu, aby dala pokyn na vydraženie veci, pričom Občiansky zákonník vychádza z toho, že samotné uzatvorenie zmluvy o zriadení záložného práva so sebou prináša možnosť pre záložného veriteľa speňažiť záloh prostredníctvom dobrovoľnej dražby, ktorý pritom vystupuje ako zástupca záložcu. Dobrovoľná dražba sa potom odvíja od predchádzajúceho úkonu vlastníka, ktorý dal súhlas na budúce speňaženie určitého svojho majetku určitým spôsobom regulovaným právom a práva úprava ukladá povinnosť strieť výkon dobrovoľnej dražby nielen s takým záložným právom, ktoré vzniklo na základe zmluvy, ale aj s takým, ktoré vzniklo zo zákona. Záložný veriteľ (vychádzajúc z právneho názoru Ústavného súdu SR) je oprávnený navrhnúť výkon záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby aj bez exekučného titulu priznávajúceho mu zabezpečenú pohľadávku voči vlastníkovi veci. Vlastníkovi veci teda patrí na ochranu vlastníckeho práva žaloba o neplatnosť dobrovoľnej dražby. Obydlie občana spomedzi zálohov Občiansky zákonník nevylučuje. V prípade, ak sa spochybňuje platnosť záložnej zmluvy (v prejednávanej veci sa platnosť záložnej zmluvy nespochybňuje) alebo boli porušené ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách, zákon o dobrovoľných dražbách umožňuje v zmysle § 21 ods. 2 podať osobou, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, návrh na určenie neplatnosti dražby.

42. Odvolací súd plne akceptuje skúmanie súdu prvej inštancie a vykonávanie dôkazov na tie skutočnosti, ktoré sú potrebné pre posúdenie, či zákonne došlo k uplatneniu zosplatnenia pohľadávky žalovaného v 1. rade proti žalobcom na základe predmetnej úverovej zmluvy a s tým súvisiaceho postúpenia pohľadávky na žalovaného v 3. rade. Tu je možné použiť analógiu vysloveného stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR (na základe uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. februára 2022, sp. zn. 4Cdo/149/2020) – „Ak záložný veriteľ vo vyhlásení podľa § 7 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách uplatní pohľadávku, ktorej pravosť je spochybňovaná existenciou neprijateľných zmluvných podmienok s ňou súvisiacich, súd je povinný tieto v konaní o určenie neplatnosti“. Ak bolo spochybnené zosplatnenie pohľadávky žalobcov a následne postúpenie pohľadávky žalovanému v 3. rade ako nebankovému subjektu, legitímne súd prvej inštancie sa týmto zaoberal. Uvedenú skutočnosť posudzoval v zmysle platnej judikatúry Najvyššieho súdu, ktorú aj citoval, svoje úvahy a závery podrobne prezentoval a odvolacie námietky žalovaných, ktorí odvolanie podali je len opakovaním ich argumentov. Keďže ohľadne zosplatnenia a postúpenia pohľadávky sú zistenia a závery súdu prvej inštancie podrobne a zrozumiteľne uvedené v odôvodnení (bod. 152. až 156.), odvolací súd nenachádza dôvod na opakovanie týchto dôvodov. Je pravdou, že veriteľ po upozornení dlžníka na zosplatnenie nie je povinný uvádzať, pre ktorú splátku posielal výzvu, musí byť len splnený predpoklad doby omeškania a nesmie byť uvedená lehota na splatenie dlhu kratšia ako 15 dní. Z predložených listinných dôkazov ale súd prvej inštancie logicky a správne zistil (a podrobne vysvetlil), s ktorou splátkou boli žalobcovia v omeškaní, kedy bola najbližšia splátka úveru od vykonania /

doručenia výzvy obom žalobcom a prečo neboli splnené podmienka na zosplatnenie úveru. Tvrdenia žalovaných o tom, že žalobcovia zrejme uhrádzali ďalšie splátky neboli v spore preukázané a ide len o hypotetické tvrdenia.

43.To isté platí o výklade ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách a § 565 Občianskeho zákonníka súdom prvej inštancie, ktorý výklad je úplne v súlade so závermi Najvyššieho súdu SR. Námietky, či išlo v okolnostiach danej veci o také porušenie zákona, ktorým boli žalobcovia aj reálne dotknutí na svojich právach tiež neobstoja, pretože toto dotknutie sa týka ich práva na obydlie.

44.Záveru súdu prvej inštancie o tom, že neplatnosť dražby spôsobil a výber miesta dražby, že žalovaní nepreukázali zverejnenie oznámenia o dražbe na úradnej tabuli Mesta Levoče je taktiež správne, riadne odôvodnené a podložené judikátmi.

45.Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že sudy nižších inštancií sú názormi najvyššieho súdu viazaní (§ 455 CSP) a v tomto spore spochybňovať procesný postup a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR je nenáležité.

46.Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu (vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania) ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

47.O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1,2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP. Žalovaní v 2. a 3. rade neboli so svojím odvolaním úspešní, preto odvolací súd voči nim úspešným žalobcom priznal v plnom rozsahu trovy odvolacieho konania. Vo vzťahu žalobcov a ostatných žalovaných náhradu trov odvolacieho konania navzájom nepriznal.

48.Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).